

nu en dan enkel afgebroken door het geroep van »Hjckrrh!» van den Griffioen en het diepe zuchten van de Soepschildpad. Alice was telkens op het punt van op te staan en te zeggen: «Dank u zeer voor uw interessant verhaal», doch dan bedacht ze weer, dat er toch nog meer komen *moest* en bleef zitten en zweeg.

«Toen we nog klein waren», zoo ging de Soepschildpad eindelijk voort, nu een beetje kalmer, ofschoon nog herhaaldelijk zuchtend, «gingen we in de zee op school. De meester was een oude schildpad — wij noemden hem gewoonlijk Scheldbad —»

«Waarom noemden jullie hem Scheldbad?»

«Wel, omdat hij ons telkens een bad van scheldwoorden gaf!» zei de Soepschildpad. «Begrijp je dat niet?»

«Wat kun jij toch onnoozele vragen doen», voegde de Griffioen er bij en toen zwegen ze beiden en keken ze de arme Alice aan, die totaal verlegen werd. Eindelijk zei de Griffioen: «Vooruit ouwe! Verder nu en een beetje gauwer!» en toen ging de Soepschildpad verder als volgt:

«Ja, ja, wie gingen op school in de zee, al geloof je dat misschien niet —»

«'k Heb niet gezegd, dat ik dat *niet* deed!» viel Alice in.

«Dat heb je *wel*», zei de Soepschildpad.

«Houd je mond!» snauwde de Griffioen vóór Alice weer wat zeggen kon. Toen ging de Soepschildpad weer verder:

«We ontvingen een uitstekende opvoeding — we gingen elken dag naar school —»

«Daar behoef je niet zoo trotsch op te zijn», zei Alice, «ik ben wel op een kostschool geweest».

«Met extra's?» vroeg de Soepschildpad.

«Ja, zeker!» zei Alice, «we leerden dansen en muziek!»

«En het wasschen dan?» zei de Soepschildpad.

«Het wasschen!» zei Alice verontwaardigd. »Neen, zeer zeker was dat niets extra's!»

«Ha, dan deugde jouw school niet!» zei de Soepschildpad met een heel air. «Op onze school stond steeds onder aan onze rekening: «Extra's: Dansen, muziek en het wasschen».

«Dat had je toch niet zoo erg noodig, naar me dunkt», zei Alice, «daar je immers onder in de zee woonde».

«Het viel me wat zwaar dat te leeren», zei de